

Anneler Ölümsüz Olmalıydı Oysaki Tanrım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Temmuz 2023

Çözumsuzlüğün çözeltisinde saklıyım, anne ve sana diyemediklerimden de ötedir söylediklerim. Huşu içerisinde yaşadığım yıllar olmadı ama yılık atları oldu: ansızın baskın yapan ve tepindikleri yüreğimden sarkan o ipe tutunmak anne, benimki...

İklimsizim günlerdir.

İbaresini de yok iç sesimin.

Maviden tülü mü göğün yoksa eskiyen pabuçlarım mı?

Hastane yollarında arşınladığım bir güdü

Oysaki ben sadece senin gülün olmakla iştiğal

Kullanmıyorum artık en çok sevdiğim sevdiğim ismimi...

Kordan kıtalar körden heceler.

Özümler sözümle sarmalındayım ömrün bazen diktiğim ucu kaçık iplikle aslında kendimden kaçmaktayım...

Kaybolmaksa bir redif gibi.

Bulunmaz Hint kumaşdır elbet benim hüznüm tekeri kırık düzene methiyeler yağdıran kimse ben iklimden en uzak kipim ve kiliyim şiirlerin.

Satırlar buz tuttu tutalı temmuz sıcağında yorgun ruhun da nutku tutuldu tutulalı ve işte sükün eden gün ve yarın tek tesellim lanetini yüzüme püskürten zalimin da idame ettiği bir yaşam köprüsü: hem seninki hem benimki.

Köprüler kurduğun doğrudur anne her yorulduğumda...

Koltuklarının kabardığı da doğrudur her başardığımda...

Ya, şimdi?

İklim nemli; iklim serkeş.

İklim namını almış yürümüş insanlarsa nankör.

Yalnızlığın dibindeyim anne yakardığım Rabbin bucağında hüznünse yamacında.

Gölgeyle barışmadım henüz.

Kavgalıyım da hayatlar en çok da yalnızlığın beni esir aldığı bir cesaret örneğidir yazdıklarım caka satan tanrıcu kuşlara ve anıtlara da isyanımdır çünkü ben sevginin mayasıyla yoğruldu ve yoğurdum koca hayatı.

El pençe divan rüzgâr.

Figanlar sunumda.

Gamzesi ile örtüşen bir düğün gibi.

Gizemi ile teşrif eden ölüm gibi.

Yalnızlığın bam telinde saklı kir gibi kil gibi.

Aşkın esaretinden yoksun kul gibi.

Meali tütün kokan iklim gibi.

Sözcüklerin devindiği bir çan eğrisi ve işte cıngılı ölümün rotası yalnızlığın es verdiğim her gün her gece esen rüzgâra meylettığım bir büyü gibi büyümeyi ertelediğim çocuk kalbimin göçük altında kaldığı bir sur gibi bir sır gibi ben, seninim anne ve de senle yol almakla iştiğal öncesiz bir dürtünün de sonrasıyım haydi, tut elimi...

Çürük imgelerim vardı öncemde çingenin çaldığı kürtün oynadığı şarkılarım vardı ölümle yolunun keşişmediğinde.

Devasa bir paraf içine sığar mı minnacık hayatım?

Ya da devasa uzunlukta şiirlerimden mi söz etmeliyim ölümsüzlüğe nazire eden ölümün dürtüsünde saklı bir gül olmanın verdiği hicapla adımdaki sarmalı mı yok etmeliyim...

İklimler doğurgan anne.

Anneler ölümsüz olmalıydı oysaki Tanrım.

Ötüşen bir sözcük gülüşen bir çocuk.

Yüreğin darasıdır yazdıklarım ve dalyan gibidir yalnızlığım.

Meali olmayan bir hayat benimki meramı da olmayan dertlerin külüstür motorunda saklı yağ izi gibi üstüme bulaşan hüznün ayak izinde saklı bir düş adeta içine düşülesi kuyunun da solunda unutulmuş iken gamlı notalar ve açması mümkün olmayan sol anahtarı.

Girift bir sessizlik.

Gıyabında mevsimin kilitli bir çekmece.

Hüzün arifesinde saklı boğmacalı bir resim gibi tüm ama tüm renklerin birbirine karıştığı.

İzin istemiyorum artık sevmek için.

İzin de vermiyorum kalbime yeniden sevsin diye.

İzninizle bu oyuna bir son vermek istiyorum.

İzne tabi mademki her sözcük bilediğim kadar da bükemediğim bileği öpüp de başıma koyduğum asla bir yanılığ değil ne de yenilgi sadece algı eşliğinde saklı bir hayali yok saymanın ta kendisi ve ibaresi...